

Heti biztató üzenetek 4.9. Elviselni egymást

„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete ahhoz az elhíváshoz méltón, amellyel elhívtatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel” Efézus 4, 1-2

I. Gergely pápa, a gregorián atyja írta majd közel másfél évezreddel ezelőtt, hogy a türelem királyi erény. A szeretet ugyanis türelmes, Isten pedig maga a szeretet, ebből pedig logikusan következik, hogy az Isten akaratát kereső keresztyén embereknek a türelemben való növekedést kell keresniük és nagyon sokszor a türelem hiánya visz bűnbe bennünket.

Az együttélésben, csoportjaink, közösségünk, egyházunk működésében is döntő szerepet játszik az, hogy hogyan is viseljük mi egymást. A közösségi lét sokat tud fejleszteni és persze rombolni is türelmünkön. Olyan mindennapos kihívást jelent egymás elviselése, amelyben valóban komoly segítség lehet, ha szeretetből, szeretet által vezérelve igyekszünk közelíteni, kapcsolódni egymáshoz.

A görög nyelvben két szó is van, ami egymás elviseléséről szól. Az egyik szó a türelemmel szoros kapcsolatban áll: hosszútűrés. Azt a képiséget hordozza magában ez a kifejezés, amikor a másikkal való kapcsolódásunk egy kötélelhez hasonló. Húzza, feszíti, mi pedig abban reménykedünk, hogy nem fog elszakadni. Bírni fogom még cérnával, talán valóban kötélből vannak az idegeim. Egyszerre van bennem és köztünk. Bennem egy feszesség, egy küzdés, egy kísérlet arra, hogy elviseljem őt és magamat és a kapcsolatunkat. És egyszerre van ez köztünk is, hogy küzdünk, kapcsolódunk, feszítjük egymást és közben tartjuk is, próbára tesszük, de erősítjük is.

A következő szó és következő szint a másik elviselésében a másik hordozása. Hordozom, viszem, cipelem. Emberi kapcsolatainkban is előfordul ez, hogy haladni kell és vállamra veszem és közösségeinkben is előfordul, hogy én viszem hátamon a csapatot, a filmet, az osztályt, a csoportot, a gyülekezetet. Cipelem, hordozom, viszem őket. Nagyon türelempróbáló kapcsolódás ez.

Érdekes azt is átélni, hogy visznek, hogy átengedem az irányítást, hogy rábírom magam a másikkra. Van, aki vezetőként is ezt az utat választja, hagyja, hogy a közösség határozza meg a haladást. Terápiás szituációban ez tud nagyon előnyös lenni a pozitív pszichológiára építő irányzat képviselői szerint. Lassabban vezet eredményre, de talán sokkal mélyrehatóbb változásra vezet ez az út.

Végül egy kicsit megmerítközhetünk a magyar kifejezésben is: viselni. Akárcsak egy ruhát, amely meghatároz és hat rám és részemé és identitásommá válik. Egy közösségben és közösségért munkálkodva ezt fogom átélni: formálok és formálódok. Együtt alakulunk. Egymás elviselésében az egymás átformálása, az erre való hajlandóság komoly és összetett fejlődési folyamat végeredménye. Az egész onnan indul, hogy megtanulom nem feladni, azaz kifformálódik bennem a kitartás képessége. Makacsul ragaszkodom ahhoz, hogy végigcsinálom. Részben akaraterő, részben hiúság kérdése is lehet, hogy akkor sem adom fel. Aztán a következő szint az, hogy hordozni is hajlandó vagyok a másikat, sőt megtanulok a másakra hagyatkozni, azaz bízni, azokban a helyzetekben, amikor engem cipelnek. A cipeléshez kell valamiféle elszántság, motiváció, céltudatosság, egyáltalán a cél látása, azaz remény. Érdekes, hogy a hűség, a bizalom, a kilátások, a remény, a tervezés mennyire összekapcsolódik és mennyire alkalmas arra, hogy valódi szeretetet építsen közénk. A bibliai sorrend is ez: hit és remény és szeretet.

Mert a teljes türelemhez, hordozáshoz, viseléshez, azaz a kitartó tűréshez, cipeléshez és azonosuláshoz nagyon nagy szükségünk van az isteni szeretetre, az *agapé*ra. Arra a szeretetre, amely az 1Korinthus 13 szerint kegyelmi ajándék. Felülről adatik az a szeretet, amely képessé tesz egymás elviselésére. Ha pedig ezt megértjük, akkor belátható, hogy mindez nem magától értetődő. Nem így születünk. Rengeteg indulatosságot, akaratosságot, gőgöt és tiszteletlenséget kell leküzdenünk magunkban ahhoz, hogy erre képes emberré formálódjunk. Ezt tehát tanulni kell, de ha tanulni kell, akkor az azt is jelenti, hogy tanulható! Ha pedig tanulható, akkor rajtam is áll, hogy miként növekedek fel ahhoz a kihíváshoz, hogy hordozni tudjak és akarjak másokat. Érdeemes végig gondolni ezt az írást olvasva, hogy hol is tartok ezen az úton...